

C. F. Hansens Geni, var vel fattig paa Penge, men saa langt fra var den aandelig og kunstnerisk fattig, at den tværtimod var en af Kunstens store Opgangsperioder. Man valgte Antikken som sit Forbillede, fordi man med Rette i Antikken fandt de største Resultater, Kunsten overhovedet var naaet til, og fordi man ønskede at sætte sit Maal saa højt som muligt. Men det, man frembragte, var ikke blot Kopi, gold Efterligning. Da var det, at Danmark i Thorvaldsen havde Tidens største Billedhugger og i C. F. Hansen Tidens største Arkitekt. Ikke alene herhjemme har C. F. Hansen sin begejstrede Menighed, ogsaa i Udlandet beundres han. I nyere udenlandske Værker gengives hans Bygninger, ogsaa Frue Kirke, som hørende til den bedste, fineste og kraftigste Arkitektur i denne Periode. C. F. Hansens Stil er simpel og streng, men ikke tør, den har netop det sikre og faste Greb i de store Forhold og den rytmiske Helhed, som er Hovedsagen i al Bygningskunst, og som vor Tid har en usalig Tilbøjelighed til at drukne i Detailler og Pudsigheder.

Jeg kan saaledes ikke erkende, at man, enten man ser Sagen fra et kunstnerisk eller et historisk Synspunkt, kan forsvare at forstyrre den Harmoni og Ligevægt, som behersker C. F. Hansens fulgode Værk, og som gør, at Frue Kirke i sin nuværende Skikkelse er kær for Tusinder af kunstglade og kunstkyndige. Og heller ikke kan jeg bøje mig for den saakaldte Folkestemning, som vore Modstandere bestandig beraabe sig paa. For det første: Jeg mener ikke, det er rigtigt altid at bøje sig for en øjeblikkelig, oplussende og opagiteret Folkestemning. Og dernæst: Hvorledes tør man paastaa, som Brygger Jacobsen bestandig paastaar, sidst i „Berlingske Tidende“ for 11. Januar, at „vi, Københavns Befolkning og Landet der omkring, tydeligt have lagt for Dagen, at vi ønske Spiret“? At Brygger Jacobsen er en energisk Mand, der er vant til at faa sin Villie, og bliver vred, naar han ikke faar den, vide vi, at Brygger Jacobsen i denne Sag som i de fleste andre har en følgagtig Presse, vide vi ogsaa. Men med hvad Ret ringeagter han den Opposition, der har rejst sig for at værne en stor Kunstners monumentale Værk mod Krænkelser og Vold, en Opposition, der, det kan jeg forsikre ham, vokser Dag for Dag? Der er paa Tingets Bord omdelt to Adresser, en for en mod Spiret. Navnene paa de Mænd, der bede Rigsdagen om at føre Frue Kirke frelst ud af den Fare, der truer den, veje

paa ingen Maade mindre, til end Navnene paa dem, der ønske Spiret. Hvis man spurgte Kunstakademiet, som dog maa antages at være den største Autoritet paa kunstneriske Omraader, og som man ikke har spurgt, om, hvorvidt Kunstakademiet turde tilraade Ceremonimester Lerches Spir paa Frue Kirke, har jeg Grund til at formode, at Svaret vilde blive benægtende. De unge Arkitekter, hvis Kunstopfattelse engang skal præge Bygningskunsten herhjemme, ere alle som een Spirets enrage-rede Modstandere. Og vilde man foranstalte en Folkeafstemning indenfor Frue Menighed, hvem Frue Kirke dog i snævrere Forstand tilhører, tror jeg, at Svaret for de fleste Medlemmer vilde blive, at Frue Menighed ønsker at bevare Kirken, som den er, og som de holde af den. Men jeg vil gaa saa vidt som til at sige, at selv om der her i Hovedstaden og Landet over er et overvældende Flertal, der synes, at Overceremonimester Lerches Spir passer størst til C. F. Hansens Kirke, og selv om vi kun ere faa, som foretrække den Aand, der præger Frue Kirke, fremfor den Smag, der føler sig tilfredsstillet, blot noget rager op og bralrer op, selv om Forholdet er det, hvad jeg ikke er sikker paa, at de Herrer ere de mange og vi de faa, har man ikke Lov til uden Nødvendighed at tage noget bort, der synes os værdifuldt. Man har ikke Lov til uden Nødvendighed at berøve os kunstnerisk Glæde. Man har ikke Lov til uden Nødvendighed at gøre os et Skønhedsindtryk fattigere. Jeg gentager: Paa denne Kirke har dette Spir aldrig siddet. Synes man, at det er saa dejligt, at man absolut vil rekonstruere det, kan man gøre det paa et andet Sted — paa en anden Kirke, der ikke lider under det, eller, som ved Nikolaj, paa et Taarn uden Kirke. Det kan der ikke indvendes noget imod. Naar vi gaa forbi det, kunne vi lukke Øjnene. Det ere vi desværre ofte nødsagede til paa vore Vandringer gennem Byens nyere Kvarterer — f. Eks. naar vi passere Glyptoteket.

Den højtærede Minister, der i denne Sag er optraadt fuldt ud loyalt og fuldt ud korrekt, har til en Interviewer erklæret, at Sagen, naar den nu afvises fra Rigsdagen, vilde være at tilbagesende til Konsistorium, der saa antagelig har at forhandle med Kirkens Inspektion. Om dette vil sige det samme som, at Brygger Jacobsen faar trodset sin Villie igennem, turde være et Spørgsmaal. Men den, der her i Verden tror det værste, er i Regelen